

ברכת המזון בבית האבל לימות החול

נוסח ק"ק תימן בלדי יע"א

נזדה לך יי אלהינו, ונברכה מלכנו. כי הנחלת את אבותינו, ארץ חמדה, טובה ורחבה, ברית ותורה. ועל שהוצאתנו מארץ מצרים, ופדיתנו מבית עבדים. ועל תורתך שלמדנו, ועל חקי רצונך שהודעתנו:

בחנוכה אומר

על הנסים, ועל הגבורות, ועל המלחמות, ועל התשועות, ועל הפדות, ועל הפרקן, שעשית עמנו ועם אבותינו, בימים ההם בזמן הזה:

בימי מתתיה בן יוחנן גדול השמנאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך בית ישראל, לבטלם מתורתך ולהעבירם מחקי רצונך. ואתה ברחמיך הרבים, עמדת להם בעת צרתם, ודנת את דינם, ורבת את ריבם, ונקמת את נקמתם. ומסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, ופושעים ביד עושי תורתך. ועשית לך שם גדול בעולמך. ולעמך ישראל עשית פלא ונסים. כשם שעשית עמהם נסים וגבורות, כך עשה עמנו נסים וגבורות, בעת ובעונה הזאת:

בפורים אומר (כמנהגינו שכל דיני אבלות נוהגים בו)

על הנסים, ועל הגבורות, ועל התשועות, שעשית עמנו ועם אבותינו, בימים ההם בזמן הזה:

בימי מרדכי ואסתר. כשעמד המן הרע על עמך בית ישראל, ובקש להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד ושללם לבז. ואתה ברחמיך הרבים, עמדת להם בעת צרתם, ודנת את דינם, ורבת את ריבם, ונקמת את נקמתם. והפרת את עצתו, וקלקלת את מחשבתו, והשבות לו גמולו בראשו. ותלו אותו ואת בניו על העץ. ועשית לך שם גדול בעולמך. ולעמך ישראל עשית פלא ונסים. כשם שעשית עמהם פלא ונסים, כך עשה עמנו נסים וגבורות, בעת ובעונה הזאת:

ועל כלם, יי אלהינו, אנו מודים לך, ומברכים את שמך. כאמור, ואכלת ושבעת, וברכת את יי אלהיך, על הארץ הטובה אשר נתן לך. ברוך אתה יי, על הארץ ועל המזון:

רחם יי אלהינו, על ישראל עמך, ועל ירושלים עירך, ועל ציון משכן כבודך. ועל הבית הגדול והקדוש, שנקרא שמך עליו. ומלכות בית דוד משיחך, תחזיר למקומה בימינו:

בראש חודש מוסף

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא, יגיע, יראה, יראה, ישמע, יפקד, יזכר (לפניה) זכרונינו, זכרון אבותינו, זכרון ירושלים עירך, זכרון משיח בן דוד עבדך, זכרון כל עמך בית ישראל לפניך, לפלטה, לטובה, לברכה, לחן, לחסד ולרחמים. ביום ראש החודש הזה, לרחם בו עלינו ולהושיענו. זכרנו יי אלהינו בו לטובה. פקדנו בו לברכה. הושיענו בו לחיים, בדבר ישועה ורחמים. חוס וחסנו, ורחם עלינו. ומלטנו בו מפל צרה ויגון, ושמחנו בו שמחה שלמה, כי אל מלך רחום וחנון אתה:

ובנה את ירושלים עירך בקרוב, כאשר דברת. ברוך אתה יי, בונה ברחמיך את ירושלים: (המברך אומר בלחש) אמן.

רבים נוהגים לומר ברכה זו בנוסח זה במקום ובנה את ירושלים וכו'.

נחם יי אלהינו את אבלי ציון, ואת אבלי ירושלים, ואת האבלים המתאבלים באבל הזה. נחמם מאבלם, ושמחם מיגונם. כאמור, כאיש אשר אמו תנחמו, בן אנכי אנהמכם, ובירושלים תנחמו. ברוך אתה יי, מנחם ציון ובונה ירושלים: (המברך אומר בלחש) אמן.

האבל עצמו ג"כ אומר הברכה בנוסח זה, כגון שאין שם אפילו שלושה לוימון, או אפילו כשיש שלושה אלא שהוא המברך. ואם אין האבל נמצא עם המתחמים, אין לומר זה אלא אמר הנוסח הרגיל.

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם. האל, אבינו, מלפנו, אדירנו, בוראנו, קדושו קדוש יעקב. המלך החי, הטוב והמטיב. אל אמת, דיין אמת, שופט בצדק, שליט בעולמו לעשות בו כרצונו, שאנחנו עמו ועבדיו, ובכל אנו חייבים להודות לו ולברכו:

תפלה הרעה הזאת מן הבית הזה, ומבתינו, ומבתי עמו כל בית ישראל. גודר פרוצות בישראל, הוא יגדור בעד הפרצה הזאת, ובעד פרוצות כל עמו בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן:

בשבת, ברכת המזון כשאר שבתות, דהיינו שאין מזמנים בנוסח נברך מנחם אבלים, ואין אומרים ברכת אבלים, ואפילו אם אין אחרים אוכלים עמו והוא מברך ביחידות או ג' אבלים. אך אין מברכין אותה על הכוס, אפילו כשיש שם עשרה.

דורש תלמיד חכם בסוף הסעודה מעין המאורע. ולאחר מכן נהגו לומר המזמורים כדלהלן:

מזמור לדוד. יי רעי, לא אחסר: בנאות דשא, ירביצני. על מי מנחות ינהלני: נפשי ישוב. ינחני במעגלי צדק, למען שמו: גם פי אלך בגיא צלמות, לא אירא רע. כי אתה עמדי. שבטך ומשענתך, המה ינחמני: תערה לפני, שלחן. נגד צררי. דשנת בשמן ראשי, כוסי ריחה: אף, טוב וחסד ירפוני, כל ימי חיי. ושבתי בבית יי, לארץ ימים:

למנצח לבני קרח מזמור: שמעו זאת כל העמים. האזינו כל ישרי חלד: גם בני אדם גם בני איש. יחד עשיר ואביון: פי ידבר חכמות. והגות לפי תבונות: אטה למשל אזני. אפתח ככנור חידתי: למה אירא בימי רע. עון עקבי יסובני: הפטחים על חילם. וברב עשרם יתהללו: אח, לא פדה יפדה איש. לא יתן לאלהים כפרו: ויקר פדיון נפשם. וחדל לעולם: ויחי עוד לנצח. לא יראה השחת: כי יראה חכמים ימותו. יחד כסיל ובער יאבדו. ועזבו לאחרים חילם: קרבם בתימו לעולם. משפנתם לדור ודור. קראו בשמותם עלי אדמות: ואדם ביקר כל יליו. נמשל בבהמות נדמו: זה דרפם כסל למו. ואחריהם בפייה ירצו סלה: פצאן לשאול שתו, מות ירעם. וירדו כם ישרים לבקר. וצורם לבלות שאול, מזבל לו: אה אלהים, יפדה נפשי מיד שאול. כי יקחני סלה: אל תירא כי יעשר איש. כי ירבה כבוד ביתו: פי לא במותו יקח הכל. לא ירד אחריו כבודו: פי נפשו בחייו יברך. ויודך פי תיטיב לך: תבוא עד דור אבותיו. עד נצח לא יראו אור: אדם ביקר, ולא יבין. נמשל בבהמות נדמו:

למנצח בגנינת, מזמור שיר: אלהים. יחננו ויברכנו. יאר פניו אתנו סלה: לדעת בארץ דרפך. בכל גוים, ישועתך: יודוך עמים, אלהים. יודוך, עמים כלם: ישמחו וירננו, לאמים. פי תשפט עמים מישר. ולאמים, בארץ תנחם סלה: יודוך עמים, אלהים: יודוך, עמים כלם: ארץ, נתנה יבולה. יברכנו, אלהים אלהינו: יברכנו אלהים, וייראו אותו, כל אפסי ארץ: גברו חסדיו עלינו, ולא כלו רחמינו ממנו. וידבר אלי זה השלחן אשר לפני יי:

ונטלים מים אחרונים עד פרק שני מן האצבעות, ומנהיגו לקנח אז גם את השפתיים. ומנהיגו לכסות הלחם במפה נאה גם כוונן שאין מברכין על היין. ומסלקים כל שירי המאכלים וכ"ש העצמות והקליפין. לכבוד הברכה. ברכת המזון מנהיגו שאומר הרב בלא כוס, כדי למעט בשמחה.

נוהגים לומר תחילה פסוק זה

אברכה את יי בכל עת תמיד תהלתו בפי:

ויש נוהגים להוסיף ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה:

שלושה או יותר שישבו לאכול יחד, חייבים כוונן.

המברך אומר רבותי ברכו. והם עונים ברוך:

ואומר נברך (מעשרה מוסף לאלהינו) מנחם אבלים שאכלנו משלו:

והם עונים ברוך (מעשרה מוספים לאלהינו) מנחם אבלים שאכלנו משלו וכטובו חיינו: והמברך חוזר ואומר ברוך (מעשרה מוספים לאלהינו) מנחם אבלים שאכלנו משלו וכטובו חיינו:

ומברך ברכת המזון. ונכון שכולם יברכו עמו מלה במלה בלחש, ויסיימו כל ברכה לפניו שלש תיבות, כדי שיענו אמן אחר כל ברכה.

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, הזן את העולם בלו, בטוב, בחן, בחסד, וברחמים. וטובו הגדול לא חסר לנו, ואל יחסר לנו לעולם ועד. פי הוא זן (ומזין), ומפרנס לכל. כאמור, פותח את ידה, ומשביע לכל חי רצון. ומכין מזון לכל בריותיו אשר ברא. ברוך אתה יי, הזן ברחמיך את הכל:

תִּבְלָה הָרֵעָה הַזֹּאת מִן הַבֵּית הַזֶּה, וּמִבְּתִינוּ, וּמִבְּתֵינוּ עִמּוֹ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל. גּוֹדֵר פְּרָצוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, הוּא יִגְדּוֹר בְּעַד הַפְּרָצָה הַזֹּאת, וּבְעַד פְּרָצוֹת כָּל עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעִנְיָן וּבְזִמְן קָרִיב [רַבִּים נוֹהֲגִים לִסְיִים כַּאֲן בְּמִקּוֹם 'בְּעִנְיָן וּבִזְמַן קָרִיב' בְּרַחֲמֵי שְׁמַיָא] וְאָמְרוּ אָמֵן:

תִּבְלָה הָרֵעָה הַזֹּאת מִן הַבֵּית הַזֶּה, וּמִבְּתִינוּ, וּמִבְּתֵינוּ עִמּוֹ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל. גּוֹדֵר פְּרָצוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, הוּא יִגְדּוֹר בְּעַד הַפְּרָצָה הַזֹּאת, וּבְעַד פְּרָצוֹת כָּל עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל, לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם וְאָמְרוּ אָמֵן:

אינו מאריך להוסיף בקשות הרחמן כבשאר ימים, וכן אינו אומר ברכת האורח.

הַרְחַמְנוּ יְנַחֵם אֲבָלִים: הַרְחַמְנוּ יִמְחַה דְּמַעָה מַעַל כָּל פְּנִים: הַרְחַמְנוּ יִשְׁתַּבַּח לְדוֹרֵי דוֹרִים: הַרְחַמְנוּ יִתְפָּאֵר לְנִצַּח נִצְחִים: הַרְחַמְנוּ יִפְרֶנְסֵנוּ בְּכָבוֹד:

הַרְחַמְנוּ יִזְכְּנוּ לִימֹת הַמְּשִׁיחַ, וּלְבָנָיו בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: צְרִיךְ לִיתֵן לֵב לַעֲנוּת אֲמֵן גַּם אַחֲרֵי הַרְחָמָן יוֹכְנוּ לִימֹת הַמְּשִׁיחַ וְכוּ'.

מִגְדִּיל (בראש חדש, חנוכה ופורים אומר מְגַדֵּיל) יִשְׁוֹעוֹת מִלְּפִי, וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְמַשִּׁיחוֹ, לְדוֹד וּלְזוֹרְעוֹ עַד עוֹלָם: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעֲבוּ, וְדוֹרְשֵׁי יְיָ לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד: (בְּרוּךְ הָאֵל הַמּוֹשִׁיעַ):

אחרי ברכת המזון, יש נוהגים לומר

אֱלֹהִים יְנַחֵם אֲבָלִים וּמְשִׁיבֵי שָׁר הַמְּנַחֲמִים אֱלֹהִים יְנַחֵם אֲבָלִים וְהַאֲבִלִים עוֹנִים אָמֵן.

יש שנוהגים לומר כולם יחד שלש פעמים

אֱלֹהִים יְנַחֵם אֲבָלִים, אֱלֹהִים יְנַחֵם אֲבָלִים, אֱלֹהִים יְנַחֵם אֲבָלִים, וְהַאֲבִלִים עוֹנִים אָמֵן.

ואח"כ יש נוהגים לומר השכבה, ר' חנניא בן עקשיא, והאבל אומר קדיש דרבנן כדלקמן:

בכל ההשכבות שאומרים בבית האבלים, יש מקומות נוהגים שכל הקהל עומדים לכבודו, ויש נוהגים שרק האומר את השכבה עומד, וכולם נשארים מיושב. וגם הנשים נוהגות לעמוד בשעת אמירת השכבה, אם הן שומעות אותה בחדר שלהן, במקומות שנהגו לעמוד.

לעולם מזכירים שמו ושם אביו ולא אמו, ואפילו באשה שמה ושם אביה. ועל קטן פחות מכן י"ג שנה, אין אומרים השכבה.

השכבה לאיש

לאדם חשוב מקדימים פסוקים אלו

מַה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנָת לִירְאִיךָ. פְּעַלְתָּ לְחוֹסִים בְּךָ, נִגְדַּר בְּנֵי אָדָם: מַה יִּקָּר חֶסֶדְךָ אֱלֹהִים, וּבְנֵי אָדָם בְּצַל כְּנָפֶיךָ יִחְסְיוּ: יִרְוִיו מִדְּשֵׁן בֵּיתְךָ, וְנָחַל עֲדָנֶיךָ תִּשְׁקֶם: (י"ג להוסיף: וְהַחֲקִמָה מֵאִין תִּמְצָא, וְאִי זֶה מְקוֹם בִּינָה: אֲשֶׁרִי אָדָם מְצָא חֲכָמָה, וְאָדָם יִפְיֵק תְּבוּנָה: טוֹב שֵׁם מִשְׁמֵן טוֹב, וַיּוֹם הַמּוֹת מַיּוֹם הַהוּלָדוֹ: סוּף דְּבַר הַכָּל נִשְׁמַע. אֵת הָאֱלֹהִים יִרָא וְאֵת מִצּוֹתָיו שִׁמּוֹר. כִּי זֶה כָּל הָאָדָם: וְנִתְּךָ יְיָ תַמִּיד, וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצָחוֹת נִפְשֶׁךָ, וְעֲצַמְתֶּיךָ יַחְלִיצֶךָ. וְהֵייתָ כְּגֹן רוּחַ, וּכְמוֹצָא מַיִם, אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִיָּמָיו:

מכאן לשאר מתים

מְנוּחָה נְכוֹנָה, בִּישִׁיבָה עֲלִיוֹנָה, תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׁכִינָה. בְּמַעֲלַת קְדוּשִׁים וְטוֹהוֹרִים, בְּזוֹהַר הַרְקִיעַ מְאִירִים וּמְזִהִירִים. וְחַלּוּץ עֲצָמוֹת, וּכְפֹרֶת אֲשָׁמוֹת, וְהַרְחַקַת פֶּשַׁע, וְהַקְרַבַת יִשְׁע. וְחַמְלָה וְחַנּוּנָה, מִלְּפָנֵי שׂוֹכֵן מְעוֹנָה. וְחוֹלְקָא טַבָּא, לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. שֵׁם תְּהֵא מְנַת וּמְחִיצַת וּישִׁיבַת הַנֶּפֶשׁ הַשֵּׁם הַטּוֹב, כְּבוֹד אֲחִינוּ (או מוֹרְנוּ וְרַבִּינוּ) (פְּלוֹנֵי בִן פְּלוֹנֵי), רוּחַ יְיָ תְּנִיחֵנוּ בְּגֵן עֵדֶן. דְּאִתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הֵדִין פְּרַעוֹת אֱלֹהֵנָא מְרִי שְׁמַיָא וְאַרְעָא. הַמְלָךְ בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עֲלֵינוּ. (אָמֵן) וְיַחְמוֹל עֲלֵינוּ. (אָמֵן) מְלָךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירֵנוּ בְּצַל כְּנָפֵינוּ וּבִסְתֵר אֱהֱלוֹ. (אָמֵן) וְיִזְכֶּה לְחַזוֹת בְּנוֹעַם יְיָ, וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלָא. (אָמֵן) לְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵנוּ. (אָמֵן) וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא יִזְמִינֵנוּ. (אָמֵן) וּמְנַחַל עֲדָנֵינוּ יִשְׁקֵנוּ. (אָמֵן) וּמְזִיו שְׁכִינָתוֹ יִהְיֶה. (אָמֵן) וְיִצְרוֹר בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ.

(אָמֵן) וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ וְחוֹפְתּוֹ, לְאֹמֵר יְיָ הוּא נִחְלָתוֹ. (אָמֵן) וְיִלְוֶה אֵלָיו הַשְּׁלוֹם. (אָמֵן) וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְבוֹא שְׁלוֹם. (אָמֵן) כְּפִתּוֹב, יְבוֹא שְׁלוֹם, יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם, הוֹלֵךְ נְכוּחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ (י"א, הוּא וְכָל שׁוֹכְבֵי עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל), כְּלָם יִהְיוּ בְּכָלל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. וְכֵן יְהִי רִצּוֹן וְאָמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן).

השכבה לאשה

אִשָּׁת חֵיל מִי יִמְצָא, וְרַחוּק מִפְּנִינִים מְכָרָה: (שְׁקַר חֲסוֹן וְהַבֵּל הִיפִי, אִשָּׁה יִרְאת יְיָ הִיא תִתְהַלֵּל): תִּגְנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָהּ בְּשַׁעְרֵים מַעֲשִׂיהָ:

רַחֲמָנָא דִּי רַחֲמָנוּתָא דִּילֵיהּ הִיא, וּבְמִימְרֵיהּ אִתְבְּרִיאָו תְּרִין עֲלָמִין, עֲלָמָא הֵדִין וְעֲלָמָא דְאַתִּי, וּכְנִישׁ בֵּיהּ צְדָקְנִיּוֹת וְחֶסְדִּיּוֹת דְעֵבְדוּ רַעוּתֵיהּ, הוּא בְּמִימְרֵיהּ וּבְתוֹקְפֵיהּ, יִימַר לְמַיְעַל קְדָמוּהֵי דוּכְרֵן הָאִשָּׁה הַכְּבֹדָה וְהַצְנוּעָה, מְרִתָּא (פְּלוֹנִית בַּת פְּלוֹנֵי). רוּחַ יְיָ תְּנִיחֵנָה בְּגֵן עֵדֶן. דְּאִתְפֹּטֵרַת מִן עֲלָמָא הֵדִין פְּרַעוֹת אֱלֹהֵנָא מְרִי שְׁמַיָא וְאַרְעָא. הַמְלָךְ בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עֲלֵיהּ. (אָמֵן) וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עֲלֵיהּ. (אָמֵן) וְיִלְוֶה אֵלָיהּ הַשְּׁלוֹם. (אָמֵן) וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְבוֹא שְׁלוֹם. (אָמֵן) כְּפִתּוֹב, יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ, כְּלוֹ (י"א) הִיא וְכָל שׁוֹכְבֵי עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל, כְּלָם, יִהְיוּ בְּכָלל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. וְכֵן יְהִי רִצּוֹן וְאָמְרוּ אָמֵן. (אָמֵן)

רַבִּי חֲנַנְיָא בֶן עֲקִישָׁא אָמְרַי, רַצָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֵת יִשְׂרָאֵל, לְפִיפְדָה הַרְבֵּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, שְׁנַאמְרַי, יְיָ חֲפִץ לְמַעַן צְדָקוֹ, יִגְדִיל תּוֹרָה וְיִאֲדִיר:

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵיהּ רַבָּא: (אָמֵן) דְעֵתִיד לְחַדְתָּא עֲלָמָא, וְלֹאֲחָא מִיִּתְיָא, וְלִמְפָרַק חֵיָא, וְלִמְבַנְי קַרְתָּא יְרוּשָׁלַם, וְלִשְׁכַּלְלָא הֵיכְלָא קְדִישָׁא, וְלִמְעַקֵר פּוֹלְחָנָא נּוֹכְרָאָה מִן אַרְעָא. וְלֹאֲתַבָּא פּוֹלְחָנָא דִּי שְׁמֵיהּ, לְאַתְרֵיהּ, בְּהַדְרֵיהּ, בְּזִינְיָה וּבִיקְרִיָה. וְיִמְלוֹךְ מַלְכוּתֵיהּ, וְיִצְמַח פּוֹרְקָנֵיהּ, וְיִקְרַב (י"א) וְיַבֵּעַ מְשִׁיחֵיהּ, וְיִפְרוֹק עַמֵּיהּ. בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיִּיהוֹן דְּכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעִנְיָן וּבְזִמְן קָרִיב, וְאָמְרוּ אָמֵן: אָמֵן יְהֵא שְׁמֵיהּ רַבָּא מְבָרַךְ, לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמֵיָא: וְאָמְרַי יִתְבְּרָךְ: (אָמֵן) וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַדַּר וְיִתְהַלֵּל וְיִתְנַשָּׂא, שְׁמֵיהּ דְקְדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא: (אָמֵן) לְעִילָא לְעִילָא מִכָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא וְתוֹשְׁבַחְתָּא וְנַחֲמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֲלָמָא, וְאָמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן)

עַל יִשְׂרָאֵל, וְעַל רַבָּנּוּ, וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן, וְעַל (כָּל) תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְרַי וְאַתְרַי, יְהֵא לְהוֹן וְלֵנָא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמֵי מִן קְדָם אַבוּנָא דְבִשְׁמַיָא, וְאָמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן)

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָא, וְסִיעֵתָא וּפּוֹרְקָנָא וְרוּחָא וְחֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמֵי, עֲלֵיכוֹן וְעֲלֵנָא וְעַל כָּל קְהָלָהוֹן דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, וְאָמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן)

מכאן אומרים הציבור והאבל יחד:

עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא בְּרַחֲמֵי וְחֶסְדֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְיִנְחַמְנוּ בְּצִיּוֹן וְיִבְנֶה בְּרַחֲמֵי אֵת יְרוּשָׁלַם בְּחַיִּינוּ וּבְיָמֵינוּ בְּקִרוֹב אָמֵן וְאָמֵן:

© כל הזכויות שמורות

י"ל ע"י "אור ההלכה" - להפצת מסורת חכמי תימן
בעריכת הצב"י מאיר ליאור לוי (שעתאל) צ"ו
ע"פ ספר שלחן ערוך המקוצר למרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א
ניתן להשיג בכרונים בטל: 02-6420535